

libris.RO
Editor: Nicoleta Popescu
Copertă: Flory Preda
Respect pentru oameni și cărți
Tehnoredactare: Rodica Niță
Corecțură: Georgeta Nicolae

Toate drepturile rezervate Editurii Prestige

Copyright @ 2018 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RENARD, JULES

Morcoveață / Jules Renard. - București : Prestige, 2018
ISBN 978-606-8863-36-8

821.133.1

Tel.: 0732.55.88.33
www.edituraprestige.ro
www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Jules Renard

Morcoveață



PRESTIGE
KIDS

București - 2018

În octombrie, Jules Renard este ales membru al Academiei Goncourt.

1910

Suferind de ateroscleroză, moare la Paris, la vîrstă de 46 de ani. Postum, este publicat celebrul său *Jurnal (Journal)*, considerat, pe bună dreptate, una dintre cele mai interesante creații memorialistice din literatura universală.

Găinile

- **P**ot să pariez, spuse doamna Lepic, că Honorene a uitat și de data asta să închidă găinile...

Dacă te uiți pe fereastră, te convingi imediat că așa este! Deși s-a lăsat întunericul, se vede destul de clar că, acolo, în spatele curții, portița de la cotețul găinilor a rămas deschisă!

– Felix, ce zici, te duci tu să o închizi?, îl îndeamnă doamna Lepic pe cel mai mare dintre cei trei copii ai săi.

– Eu nu sunt aici pentru a avea grija de pui, ripostă copilul, un băiat palid, lenes și fricos.

– Dar tu, Ernestine?, continuă femeia pe un glas mai pitigăiat.

– Oh! Tocmai eu, mamă, știi cât îmi e de frică!

Felix și sora sa, Ernestine, abia cutează să ridice capul pentru a răspunde.

Citesc acum, deosebit de interesați, ținând coatele pe masă și frunțile aproape lipite.

– Doamne, cât sunt de naivă! conchide doamna Lepic. Cum de-am uitat?! Morcoveață va închide portița cotețului!

Așa era poreclit mezinul casei, deoarece avea părul roșu ca focul, iar fetișoara lui, plină de pistriu. Morcoveață, care *meșterea* nu se știe ce pe sub masă, răsunse cu timiditate:

– Dar, mamă, și mie **mi-e** la fel de frică!

Cum așa? îl încurajă doamna Lepic, un voinic cătine?! Mă faci să râd! Hai, grăbește-te, te rog!

– Îl știm și noi că e îndrăzneț ca o capră, zise și Ernestine. Iar Felix completă:

– El nu se teme de nimeni și de nimic!

După atâtea complimentări, Morcoveață uită de sentimentul de frică ce îl stăpânise și își impuse să iasă afară pe întuneric, cu atât mai mult, cu cât băiatul avea promisă o palmă de la mama lui, aşa... de încurajare:

– Cel puțin să-mi lumineze calea cineva, spuse el.

Doamna Lepic îl privi ridicând din umeri, iar Felix zâmbi cu dispreț. Numai Ernestine, mai miloasă din fire, luă o lumânare și își însoțî fratele mai mic până la capătul corridorului.

– Te voi aștepta aici, zise ea.

Dar nici n-apucă să termine de vorbit că o rafală de vânt îi stinse lumânarea și fata fugi imediat, îngrozită, fără să mai privească înapoi.

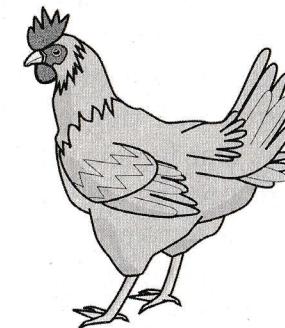
Rămas singur, Morcoveață își încordă mușchii, dar parcă avea călcăiele lipite de pământ, de nu putea să facă o mișcare. Întunericul îi părea atât de însăpăimântător, că a crezut pentru câteva secunde că a orbit. Uneori, câte o pală rece de vânt îl învăluia, încetindu-i mișcările. Avea senzația că este atins de tot felul de lighioane, vulpi, poate chiar lupi... Poate că ar fi fost mai bine să se repeadă cu capul înaainte în întuneric și să închidă portița. Așa și făcu. Prinse, în sfârșit, pe bâjbâite cărligul ușitei. Dar zgomotul pașilor lui le agita pe înaripate, care începură să se foiască și să cotcodăcească speriate.

Morcoveață, mai speriat ca ele, țipă:

– Da' mai tăceți odată, că sunt eu, Morcoveață!

Băiatul închise repede ușa și fugi iute în casă, dând din mâini, ca și cum ar fi avut aripi. Ajuns la căldură și lumină, deși gâfâia, era tare mândru de el și de ceea ce făcuse; era ca și cum lepădase niște haine ude și murdare de noroi și îmbrăcuse altele curate și lejere. Acum aștepta să fie felicitat de toată lumea pentru ce făcuse, dar avu parte de dezamăgire. Fratele său mai mare, Felix, și soră-sa, Ernestine, citeau liniștiți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar, mai presus decât ei, doamna Lepic îi zise cu o voce seacă:

– Morcoveață, de acum înainte, tu vei închide seara găinile!



Potârnichile

Ca de obicei, domnul Lepic își goli tolba vânătorească pe masă. Avea acolo două potârnichi. Felix, cel mai mare dintre frați, le notă și pe acestea pe o tăblită ce stătea atârnată pe perete. Asta trebuia să facă de fiecare dată. Fiecare copil avea câte o răspundere. Ernestine, de exemplu, jumulea sau jupuia vânatul. În ceea ce-l privea pe Morcoveață, el trebuia să omoare vânatul. I se dăduse această sarcină, deoarece se știa că era nemilos din fire.

Dar potârnichile se agitau foarte tare, făcând aproape imposibilă omorârea lor.

Atunci, doamna Lepic îi zise:

– Ce mai aștepți?

Morcoveață răspunse rugător:

– Mami, aş vrea mai degrabă să notez eu pe tăblită de azi înainte. Dar femeia i-o tăie brusc:

– Tăblită e mult prea sus pentru tine.

Morcoveață spuse supărat:

– Măcar lasă-mă să le jumulesc!

Atunci, doamna Lepic conchise:

– Acest lucru nu e o treabă pentru bărbați.

Așa că Morcoveață luă potârnichile și, urmând sfaturile și indicațiile membrilor familiei, se apucă de

treabă. Ținea câte o pasăre în fiecare mână și le strângea cu putere gâtlejele.

Văzând asta, domnul Lepic nu se putu abține să nu comenteze:

– Ia te uită, dom-le, două deodată!!

Morcoveață răspunse nervos:

– Merge mai repede așa.

Doamna Lepic se simți datoare să răspundă:

– Nu mai face atât pe sensibilul, noi știm foarte bine că în interiorul tău savurezi bucuria asta.

Păsările, în convulsi, încearcă să se apere, dând frenetic din aripi și risipind pene în jur. Na, că nu vor să moară!, zise copilul plin de obidă. Dacă ar fi fost, Morcoveață și-ar fi sugrumat mai lesne un prieten cu o singură mână decât o pasăre lipsită de apărare. Dar ca să termine ce începușe băgă amândouă potârnichile între genunchi și, roșu la față, plin de sudoare, ținând capul pe spate ca să nu vadă nimic, strânse cu toată puterea.

Păsările, însă, se încăpățâneau să trăiască.

Cuprins de furie, băiatul apucă păsările de picioare și le izbi puternic cu capetele de vârfurile ghetelor.

– Oh! Călăul! Călăul!, plângeau la unison Felix și Ernestine.

– Face așa doar ca să vă necăjească pe voi, dar el e satisfăcut! Săracele păsări! N-aș vrea să încap în mâinile unui astfel de om, zise doamna Lepic.

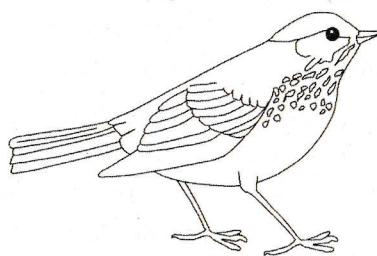
Până și domnul Lepic, vânător încercat, părăsi încăperea, îngrețoșat de cele ce văzuse.

– Acum, ia-le!, zise Morcoveață, aruncând potârnichile moarte pe masă.

Doamna Lepic le întoarse pe toate părțile. Din micile căpșoare se prelingeau dâre de sânge:

– Era momentul să i le luăm din mâină. M-am cam săturat de situațiile astea!

– E adevărat, admise și Felix, Morcoveață nu a prea fost azi la înălțime, aşa, ca altădată.



Câinele

Domnul Lepic și Ernestine citesc sprijiniți
în coate, sub lampă, el, ziarul, ea, cartea
primită ca premiu.

Doamna Lepic împletește cu andrele, Felix își
perpelește picioarele la foc, iar Morcoveață, pe jos, își
deapănă amintirile.

Pe neașteptate, Pyram, care picotește vârât sub
rogojină, scoase un mărâit surd.

– Ssst, face domnul Lepic.

Pyram mărâie și mai tare.

– Neghiobule, se mânie doamna Lepic.

Dar Pyram se pornește să latre cu atâtă îndârjire,
încât tresar cu toții. Doamna Lepic duce mâna la inimă.
Domnul Lepic îl pocnește cu ziarul și apoi, cu piciorul.
Pyram, lungit pe burtă, cu botul între labe, schelălăie de
frica bătăii, împinge rogojina cu botul, ca apucat, și urlă
de-ți vine să-ți iezi câmpii.

Toți ai casei turbează de furie. Si se năpustesc cu
năduf asupra câinelui care o ține întruna.

Geamurile zăngănesc, burlanul sobei se cutremură; până și Ernestine a început să urle.

Fără să-i spună cineva ceva, Morcoveață se
duce să vadă ce s-a întâmplat. Pesemne că-i vreau

întârziat care trece liniștit spre casă, dacă n-o fi sărit
cumva gardul în grădină, la furat.

Orbecăind cu mâinile întinse, Morcoveață pășește
în lungul corridorului întunecos. Găsește zăvorul și-l
trage cu zgomot, dar nu deschide ușa.

Altădată avea curaj și ieșea afară, se apuca să flu-
iere, să cânte și să tropăie din picioare, căutând să-și
bage dușmanul în sperieți.

Acum, doar se prefăcea.

Ai lui își închipuiau că scotocește neînfricat prin
toate ungherele și se învârte în jurul casei ca un paznic
credincios, dar el trage chiulul și rămâne pironit după
ușă.

Într-o zi, tot au să-l prindă cu mâța-n sac, dar uite că
e atâtă vreme de când îi păcălește aşa.

Se teme doar să nu strănuțe ori să tușească.

Își ține răsuflarea și, ridicând ochii spre feres-
truica de deasupra ușii, zărește vreo trei-patru stele
pe cer, a căror limpezime sclipitoare îl îngheată.

Dar e timpul să se întoarcă. Nu trebuie să împingă
jocul prea departe. Ceilalți ar intra la bănuială.

Mâinile-i plăpânde smucesc din nou zăvorul care
scrâșnește în scoabele ruginite și-l împinge cu zgomot
la loc. După atâtă bocăneală, să judece și ei dacă nu
vine de departe și dacă nu și-a făcut datoria! Mândru
de sine, se grăbește să-i liniștească pe toți.

Dar, ca și ultima oară, Pyram s-a potolit în lipsa lui;
ai săi stau liniștiți pe locurile lor dintotdeauna și, cu toate
că nimeni nu-l întrebă nimic, Morcoveață le spuse din
obișnuință:

– A visat ceva, Pyram!

Un vis urât

Morcoveață nu poate să-i suferă pe prietenii
casei.

Îl stingheresc, ba îi iau și patul, silindu-l să se culce
cu maică-sa. Și dacă Morcoveață e plin de cusururi ziua,
apoi noaptea își dă-n petic, cum nu se poate mai rău:
sforăie. Sforăie într-adins, nici vorbă.

Odaia mare, friguroasă chiar și în august, are două
paturi. Unul e al domnului Lepic, iar în celălalt se culcă
Morcoveață, alături de maică-sa, la perete.

Până să adoarmă tușește sub pătură ca să-și curețe
gâtlejul. Și dacă o să sforăie pe nas? Suflă încetișor pe
nas, încredințându-se că nu-i infundat. Se străduiește
să respire cât mai neauzit.

Și, totuși, de cum îl fură somnul, ține-te sforăit.

Parcă-i un făcut.

Cât ai clipi, doamna Lepic îi îngheță unghiile în
poponeață, până la sânge. Asta-i arma ei.

Urletul lui Morcoveață îl trezește brusc pe dom-
nul Lepic, care întreabă:

– Ce-i?

– Nimic, a visat urât, răspunde doamna Lepic.

Și începe să îngâne, aidoma doicilor, o melodie
tărăganată ca un cântec indian.

Înghesuindu-se în perete cu fruntea și cu genunchii, ca și cum ar vrea să-l dărâme, și lipindu-și mâinile de popou ca să se apere de pișcătura ce-l amenință la întâiul sforăit, Morcoveață adoarme iarăși în patul cel mare, alături de maică-sa.



Să ne fie cu iertăciune

Dare se poate, se cuvine să spunem? La vîrstă când ceilalți copii mărturisesc cu nevinovătie celor din jur nevoile lor, Morcoveață a rămas un bicicnic. Într-o noapte, s-a codit prea mult și n-a îndrăznit să se ceară afară.

Nădăduia să iasă din încurcătură cu ajutorul unor savante zvârcoliri.

Ce nesăbuință!

Într-altă noapte, visându-se așezat boierește lângă o piatră de hotar, la adăpost, s-a slobozit în așternut ca un prunc nevinovat. Dormea buștean, dar s-a trezit îndată.

Piatra de hotar, ia-o de unde nu-i!

Mare i-a fost mirarea.

Doamna Lepic se ferește să-și iasă din fire. Curăță totul liniștită, îngăduitoare, ca o adevărată mamă. Ba, a doua zi, Morcoveață se pomenește cu masa de dimineață la pat, ca un copil răsfățat.

Da, i se aduce supa – o supă gustoasă, în care maică-sa a amestecat cu un bețișor un pic din ce a făcut el noaptea trecută în așternut – o, doar un pic!

Felix și Ernestine stau la căpătâiul patului și-l pândesc cu mutre viclene, gata să izbucnească în hohote